

Take away, siis ottaa mukaan. Ota mukaan kahvi, hampurilainen, limppari jne. Mukaan autoon, käteen kävellessä, käsilaukuunkin ja mihin vain missä mukana kulkee.

Jo vakiintunut villitys lienee rantautunut Suomeen ömeriikasta muka muodikkaana ja kiireiseen elämänrytmiin sopivana tapana. Hörpittää ja mussutetaan sitten kävellessä tai matkatessa, aikansa mussutettuaan on aika miettiä minne pakkaus?

Tai eipä tuota taida monikaan sen kummemmin miettiä, takeaway – muki, pikaruokapaketti ja muut TAW-kääreet lentävät kädestä kadulle, hanskasta heinikkoon tai ikkunasta ihmisten ilmoille ilahduttamaan kanssakulkijoita olemassaolollaan. ” Kyllä ne sieltä joku korjaa ”.

Kunkku-Ukko on onneton ja murheissaan koko TAW-homman edessä ja huolissaan entisen suomalaisen tavan hiipumisesta, siis roskaamattomuudesta.

Away, siis pois, siis korjata jälkensä, sitä hän se tarkoittaa. Kaksi sanaa, kaksi erilaista tarkoitusta. Vain roskat jäävät ja TAW-henkilöt jatkavat matkaansa. Jaa että lisää veroa TAW-pakkauksille, nooh, piisaikos tuo konsti nauhakenkähenkilöiden tapoihin? Tuskinpa vain, sanoo Akkansa, skeptinen kun on asian tiimoilta ja jatkaa ” ihminen on luonteeltaan mukavuudenhaluinen ja välttää turhaa painolastia, katsotaan vaikkapa virvoitusjuomatölkkejä/pulloja, täysinä niitä kyllä jaksetaan kuljetella pitkiäkin matkoja, jopa repputolkulla, mutta tyhjät ovat turhaa painolastia ja joutavat pusikkoon, no höh, ei siinä silloin verot paljoa painaa”.

Äijäasemalla ollaan lukittu samantapainen + - ongelma.

Aseman jäsenet ovat merkillepanneet mielihyvällä asemapöytien päissä olevat roskasangot, siinä ne jököttävät tukevasti valmiina vastaanottamaan TAW-tavaraa, karkkipapereita, tölkkejä ja muuta sen semmoista. Kiitettävästi kunkkulaiset ja vieraansa löytävät sangot ja emännillä/isännillä on mielenkiintoista tongittavaa aamuisin. Hyvä, että tekemistä riittää.

Kunkku-Ukkokin tekee oman vuoronsa isäntähommissa ilolla ja reippain mielin ihmetellen ja lukiten tämän samantapaisen, mutta miinusmerkkisen ongelman ja mysteerin.

Kun purkkaa on jauhettu tarpeeksi, se vanhenee ja alkaa maistua tyhjänpäiväiseltä, on siis hintansa hankkinut, ”pthyi” vaan pössäytetään suusta suoraan asfaltille ja siihen jää sen pössäyttäjän merkki koko kesäksi, liekki seuraavaksikin.

Pitäisköhän kioskinpitäjälle maksaa yhdistyksen varoista kesän purkkaraha ja rauhoittaa näin purkkien litsaus asfaltin pintaan. No, ei pitäis.

Kunkku-Ukko

